

*Richard Spencer a jeho „Sieg Heil“:
1,5/5.*

Autor: Richard B. Spencer

Poznámka editora: Následuje přepis projevu předsedy National Policy Institute a šéfredaktora Radix Journal Richarda B. Spencera, který přednesl na konferenci NPI *Who We Are* 19. listopadu 2016.

Poznámka redakce DP: Očekávatelně tendenční podání této události si vcelku nezvykle našlo cestu i do českého mediálního hlavního proudu (např. zde, zde, zde či tady). Zájemcům doporučujeme také kompletní záznam akce, který na YouTube umístila společnost Redlce.

Asi nejsem jediný, kdo tomu všemu ještě nedokáže pořádně uvěřit.

My na alternativní pravici jsme samozřejmě skoro od počátku brali zvoleného prezidenta Donalda J. Trumpa a jeho šance vážně. Na rozdíl od zbytku světa nás to nepřekvapilo – nebo alespoň ne tolik. Věděli jsme, že může vyhrát. Mnozí z nás tomu věřili od začátku. Něco takového se o médiích středního proudu – a možná bychom měli užívat původního německého označení, *Lügenpresse* – rozhodně říci nedá.

Končí rok, kdy náhodní trollové z Twitteru, anonymní tvůrci podcastů a disidenti detašovaní hluboko uvnitř mašinérie washingtonské pravice objektivně dokázali, že rozumí politice lépe než „republikánští stratégové“ a „politictí analytici,“ kteří nás každý večer ze studia MSNBC oblažovali svými ironickými postřehy. Nejde jen o to, že to jsou levičáci a zrádci (*cucks*). Nejde jen o to, že spousta z nich je opravdu hloupých. Člověk si totiž upřímně klade otázku, zda to vůbec jsou lidé – nebo spíš bezduší golemové, uvádění do pohybu nějakou temnou silou, aby bezduše opakovali cokoli, co večer předtím řekl John Oliver.

I když jsme ale brali Trumpa vážně, ve chvíli, kdy se výsledky ve státě Pensylvánie přiklonily k Donaldu Trumpovi jsme i tak na moment zažívali pocit jakési neskutečnosti – nebo možná až příliš intenzivní skutečnosti – kdy jsme si uvědomili, že se na nás **Kek** usmál a že **memetická magie** je skutečná. A přestože používáme tyto výrazy napůl v žertu, nesou s sebou něco skutečně zásadního – vítězství *vůle*. Silou naší vůle jsme dostali Donalda Trumpa do úřadu, učinili ze snu skutečnost. **Když to chceš, není to jen sen** – tento citát naši přátelé z Ligy proti pomluvám (ADL) jistě velmi dobře znají. A tohle je teprve začátek.

Co to vůbec znamená – uvádět své sny ve skutečnost? Sny bývají chaotické a obtížně pochopitelné. Často zmatené a plné rozporů. Na určité úrovni ale vyjadřují naše nejhlubší tužby, naše přání udělat z nemožného skutečnost. Jak **napsal** T. E. Lawrence, my nejsme z těch sníčků, kteří se ráno probouzejí, aby zjistili, že šlo o pomíjivý sen. Jsme „denní snílci,“

protože nehledáme ve svých vizích ani fantaziích útěk před skutečností. Chceme je ve skutečnost proměnit.

Chceme se úplně oprostít od prostředí plného videoher, nekonečné zábavy, drog, alkoholu, pornografie, profí sportů a tisíce a jednoho dalších rozptýlení, které se nás snaží přesvědčit o jiné realitě. Chceme totiž žít ve světě z našich představ.

Dnes se ponížený hlavní proud, tito komisaři, kteří na nás útočí a poštvávají proti nám dav, jako je ten před budovou, v níž jsme se sešli, pokouší o protiútok. Přestože vyhrál volby férově, přestože musel čelit jednohlasnému odporu mainstreamových médií a přestože zničil republikánský i demokratický establishment, jsme svědky soustředěných snah zpochybnit legitimitu zvoleného prezidenta. Obzvláště komicky to pak působí ve světle pohoršených nářků z před pár týdnů, které napadaly Trumpovu nezodpovědnost, když údajně odmítal přijmout bez dalšího výsledky voleb a vyslat své stoupence do ulic.

Popravdě - kdo může tyhle lidi ještě někdy brát vážně?

Na sklonku volební kampaně **Peter Thiel**, jeden z hrstky skutečně bohatých a vysoce postavených lidí, kteří podpořili Trumpa, mluvil o Americe jako „normální“ zemi, zemi s fungující vládou, která neustále neválčí se zbytkem světa. Tak zněl Trumpův slib mnoha jeho příznivcům. A přesto hlavní argument (dá-li se v tomto případě vůbec o něčem takovém mluvit) kulturní levice a jejich propagandistů v posledních dnech zní, že Trumpa bychom neměli „normalizovat.“ To logicky ústí v otázku – co je vlastně dnes normální?

V „Letošním Roce“ ([odkaz na oblíbenou argumentaci progresivců „je přece rok xy“](#), více viz [zde](#) - pozn. překladatele) komici nevypráví vtipy, ale přednáší nám o tom, čemu se smíme a nesmíme smát. „Jeté“ celebrity jako **Madonna**, které se celý svůj život snažily proměnit v neobratné symboly sexuality a materialismu, předstírají dotčenost nad „neslušností“ Donalda Trumpa. Novináři nebojují za svobodu slova, ale stojí v čele tažení za její omezení. V Letošním roce stát národ nechrání, ale vede proti němu válku.

Jak vlastně náš svět vypadá? Co je oním *statu quo*, který náš „normální“ prezident Barack Hussein Obama, politický organizátor (*community organizer*) z Chicaga, na své poslední zahraniční tour vynáší málem až do nebes?

Podívejme se na to, co dělá naše vláda. Existenci a přítomnost většiny bezpečnostních hrozeb dneška, včetně Islámského státu a muslimských teroristů uvnitř našich společností, umožnila právě naše vlastní vláda. Obří armády, námořnictvo a děsivé zbraně, které by v mžiku oka snadno dokázaly zničit celý svět, udržované s obřími náklady, používá vláda k prosazování agendy, která ve skutečnosti naši bezpečnost snižuje.

V Evropě, bráněné americkými ozbrojenými silami, se uprchlíci, páchající strašné zločiny, procházejí po svobodě, zatímco občané, kteří si je troufnou kritizovat, se mohou připravit na návštěvu policie. A u nás doma vláda svou povinnost ochrany hranic – podle některých libertariánů svou *jedinou* zodpovědnost v oblasti národní bezpečnosti – naprosto ignoruje.

Skutečně, západní vlády se mohou přetrhnout, aby našly imigranty co možná nejméně slučitelné s domácí kulturou a na náklady daňového poplatníka je přesídlily do našich zemí. „Nevládni“ organizace podporující tuto kolonizaci dostávají nesmírné finanční prostředky, aby zhoršily život vlastním komunitám. Je to „normální“? Považovali by to Otcové zakladatelé, kteří přišli s oněmi „americkými ideály,“ o nichž neustále slýcháme, za správné?

Podívejme se na kulturu.

V Letošním roce si člověk může zničit kariéru i život, když neprojeví dostatečné nadšení nad mužem, který si chce nechat odoperovat genitálie a označit se za ženu.

V Letošním roce nám opakují, jak velkou hrozbou pro naši demokracii jsou „falešné zprávy“ – jen aby jedním dechem, fakticky bez důkazů, označili zpravodajský web **Breitbart** za platformu „bělošského nacionalismu.“

V Letošním roce je běloch hrdý na počiny svých předků zlý, ale běloch odmítající přijmout vinu za hříchy svých předků je zlý taky.

V Letošním roce bílé rodiny celý život pracují, aby mohly poslat své děti na univerzitu, kde jim řeknou, jak opovrženíhodní jsou.

V Letošním roce, kážou mocní bezmocným o tom, jak by se měli naučit vnímat svou „privilegovanost.“

V Letošním roce se vychloubání bohaté židovské celebrity o „konci bělochů“ považuje za „říkání pravdy mocným“

Když je v Letošním roce fyzicky silný, jistě trpí uvnitř nejistotou. Černá je krásná, ale bělošství je otrávené. Vláda zločinu nepředchází, ale podporuje ho. **„Bělošská privilegovanost“ je skutečná, ale rasa i pohlaví jsou pouhé konstrukty.** A kdyby snad byla fakta příliš znepokojivá, vždycky se můžete ukrýt do „bezpečného prostoru“ s džusíkem, plyšákem a nekonečnou empatií, kde na nějaké realitě nesejde.

Neurotiky a zvrhlíky nám dnes překládají coby hrdiny. Krásu nepokrytě haní jako urážku rovnosti. A naše vláda, přestože si od nás bere skandální část našeho bohatství, neplní ani své základní povinnosti ochrany lidí a území.

Tohle je dost ohraný argument, ale předtištěná hesla demonstrantů proti Trumpovi, dost možná i těch před budovou, přišla zčásti od té nejextrémnější komunistické skupiny v zemi, stoupců nejvražednější ideologické síly v dějinách. Skoro se stydím tento argument vyslovovat, protože je naprosto jasné, že ho nikdo nebude brát vážně. Přesto vycházejí nové a nové úvodníky, podle kterých Donald Trump neměl jmenovat toho či onoho člověka do svého týmu kvůli náhodnému internetovému komentáři na webu, který média nemají ráda.

Stojí za to si tyto věci připomínat. Nic z toho není totiž přirozené. Nic z toho není „normální.“

Je to zvrácená, odporná společnost řízená zkorumpovanými a bráněná hysterickými lidmi opojenými nenávisť k sobě samým a zkažeností. **Vpadáme do zemí, jejichž obyvatelstvo, které nás nenávidí, si následně zveme k sobě domů.** Dotujeme lidi a instituce, kteří zhoršují naše životy už jen tím, že existují. Vršíme schodky a namlouváme si, že dějinné zákonitosti se na nás díky „americkému excepcionalismu“ nevztahují.

Takhle to nemůže dlouho pokračovat - a taky nebude.

V určitém slova smyslu požadujeme nemožné. I ty napůl žertovné koláže s **Donaldem Trumpem jako Božským císařem lidstva** nebo zakladatelem velkolepé říše svědčí o touze po něčem vyšším. Ano, měli bychom trvat na svých snech - o dobytí vesmíru, o rozvoji revolučních technologií, o lidstvu lepším, než je dnes, o rase krácející po cestě neustále směřující vzhůru.

Jinou optikou ale chceme něco úplně obyčejného, možná skoro banálního.

Proč je něco tak prostého jako založení rodiny, vlastnictví domu a zanechání dědictví dětem pro tolik Američanů takřka nedosažitelným snem? Proč musí mít rodina dva příjmy, aby vůbec vyžila? Proč nemůžeme vybudovat opravdovou občanskou společnost, protože kterýkoliv federální byrokrat nebo „bojovník za sociální spravedlnost“ (**Social Justice Warrior, SJW** - *pejorativní označení pro zastánce sociálního liberalismu, politické korektnosti, feminismu - ekvivalent českého „sluníčkáře“, pozn. překl.*) může vnutit komunitě dotované bydlení pro menšiny, program pro přesídlování uprchlíků nebo jiný plán přesunu obyvatelstva vytvořený s cílem rozbít soudržná a funkční bělošská společenství?

Proč vysoké školy jako na běžícím páse vytváří osobně a emocionálně dysfunkční i nevzdělané absolventy? I ti, kteří v tomto prostředí chtějí něco vytvořit, musí velkou část peněz vynaložit na izolaci před onou „rozmanitostí“, kterou navenek z povinnosti obhajují.

Nejenže ale kvůli této společnosti společně nemůžeme dokázat velké věci - my totiž už nesvedeme ani ty malé. Jako nevyhnutelnou samozřejmost přijímáme, že z naší kultury se stala stoka, hromadná doprava nefunguje a naše města se rozkládají zevnitř. Že všechno velké západní umění a architektura to už v podstatě mají za sebou. Společně cítíme, že i naše země má své nejlepší dny za sebou.

Právě tento *ur*-mýtus se stal duší Trumpovy kampaně. Říct „Vraťme Americe její velikost“ (“**Make America Great Again**” - **MAGA**) je současně radikálně pesimistické i dětsky optimistické. Jde o přiznání, že Amerika není, co bývala, že už jako země není schopná dosáhnout toho co dříve. To si na určité úrovni uvědomují i liberálové, když čas od času tesklivě vzpomínají na Ameriku 60. let minulého století - zemi letů na Měsíc a středostavovské životní úrovně - ale velmi příhodně přitom zapomínají, že tehdejší společnost byla z 90% bílá.

Přesto ale je **MAGA** i heslem hledícím do budoucnosti: myšlenka, že to dokážeme, že Amerika může být jako kdysi, že lze vzkřísit zidealizovanou minulost. A nejen to, můžeme dosáhnout

nebývalých výšin, být „větší než kdy předtím,“ jak to vyjádřil zvolený prezident Trump. Budeme vyhrávat tak dlouho, až se nám to začne přejídat. Takový je příslibený nový „normál,“ velkolepá Amerika, ale také fungující komunity a dostupný uspokojivý život pro obyčejné lidi.

Postavte vedle sebe MAGA a slogan Marca Rubia „Za nové americké století,“ doslova převzaté z názvu **neokonzervativního think tanku**, který naplánoval válku v Iráku. Postavte Trumpův slogan vedle pečlivě reklamními mágy vysoustruženého hesla Hillary Clintonové „Společně silnější.“ Co to má vůbec znamenat? Její koalice byla splácaná z navzájem zneprátelených kmenů, které držela pohromadě jedině nenávist k tomu, co Peter Brimelow nazývá „tradičním americkým národem,“ tedy k nám.

V posledním týdnu kampaně pořádal Trump několik shromáždění denně, včetně jednoho tady v severní Virginii. Kamarád, který se tam vydal, mi řekl, že i když měl Trump zpoždění několik hodin, nikdonechtěl odejít. Bylo ale už tak pozdě, že menší děti – na jeho shromáždění chodila spousta rodin – začaly usínat. Rodiče rozložili na zemi kabáty jako provizorní lehátka a shromáždili se kolem, aby měli své spící ratolesti pod dohledem. A toto prostředí plné důvěry, dosahované bez většího úsilí, bylo patrné při všech akcích – celý lid nově si uvědomující nejen svou existenci a identitu, ale také sílu.

Srovnejte to s voliči Hillary. Černošský politický stroj a **vinou sužovaní liberálové z předměstí, kteří celý život pracují proto, aby od černochoů mohli žít co nejdál.** Levicovní aktivisté, kteří věří, že prací pro federální vládu bojují proti systému. **Manažeri korporací a Hispánci, které si dovezli, aby jim uklízeli domy a sekali trávníky.** „Společně silnější?“ Nenajdeme dvě součásti koalice, které by spolu aspoň chvíli vydržely ve stejné místnosti.

A tyto rozpory sahají až do srdce levice. Ta se letos nemohla rozhodnout, jestli Amerika už skvělá je, nebo jestli vlastně nikdy skvělá nebyla. **Je Amerika jakýsi vznešený mnohorasový pokus, který patří všem a nikomu, nebo je plodem podmanění a osídlení ošklivými evropskými rasisty?**

Je majákem naděje pro zbytek světa, nebo nepřitelem, jehož je nutno zničit? Protože, jak by řekl náš dosluhující prezident, řekněme si to „narovinu“ – navzdory údajně rovnostářským „hodnotám“ byla Amerika po celou dobu své existence, až do předchozí generace, bělošskou zemí vytvořenou pro nás a naše potomstvo.

Je to naše dílo a dědictví, které náleží nám.

Alternativní pravice totiž není alternativou jen ke skomírajícímu „konzervativnímu hnutí,“ oněm washingtonským šejdířům do omrzení rozesílajícím propagační materiály, jejichž věčné „hodnoty“ pravidelně zaostávají za předvojem levice asi o deset let. Je alternativou celého systému lží.

Bojujeme za „nový normál,“ morální konsenzus, z něhož neslevíme.

Donald Trump představuje krok směrem k tomuto novému normálu. Ale i on sám je hluboce poznamenán pokřivenostmi typickými pro naši dobu. Donald Trump bojoval proti segregovaným podnikům. Podporuje „afirmativní akci,“ tedy státem posvěcenou diskriminaci bělochů. Stane se pravděpodobně nejsilněji prosionistickým prezidentem, jaký kdy seděl v Oválné pracovně, a bude mlčky schvalovat další židovské zábory palestinských území. Vystoupil proti jaderné dohodě s Iránem, která popravdě není až tak špatná. Ponechal si – a na to nezapomínejme – otevřená vrátka k jakési budoucí amnestii, když mluvil o tom, že „ty dobré“ bychom si tu měli nechat.

Hysterie doprovázející jeho zvolení nedokazuje jeho extremismus, ale míru vyšinitosti médií a užvaněných intelektuálů. Ze všech stran se na nás valí zprávy o obřím nárůstu počtu zločinů z nenávisti proti barevným, páchanými odpornými rasisty povzbuzenými Trumpovým triumfem. Jako zázrakem se však tyto zločiny nikdy nepodaří zachytit na video. Násilí, které skutečně vidíme, zdá se sestávat z přímých fyzických útoků na Trumpovy přívržence. A i když z nich existuje obrazový záznam, politický komentátor CNN a někdejší tisková mluvčí Bernieho Sanderse s úsměvem poznamená „no jo, bílí chudáčci.“

Jasně tedy vidíme, že naší společnosti vládnoucí liberální hegemonie nepřipustí jakoukoliv reformu, dokonce ani umírněná opatření, která by mohla celý systém zachránit. **Podtón v podstatě všech zpráv od Trumpova zvolení zní, že běloši by nejspíš neměli mít právo volit. Zpravodajství by navíc mělo být cenzurováno, aby lidé slyšeli jen ty „správné“ názory.**

Média, daleka nějaké reflexe nad příčinami porážky, nebo byť jen stopy empatie k Američanům evropského původu, se zjevně rozhodla přiložit pod kotlem ve své válce proti Trumpově legitimitě i pokračování existence bílé Ameriky.

Ve skutečnosti nám tím ale otevírají dveře.

Můžeme si představit hypotetický scénář, kdy prezident Trump nebo někdo jiný dá polorozpadlou Ameriku trochu do kupy, a ta bude klopýtat ještě pár desetiletí... kdy se okovaná bota zvedne z obličeje bílé Ameriky dost dlouho na to, aby se bárka tak tak udržela nad hladinou. Levice to však nemůže dovolit. Ochrana životního prostředí, práva dělníků, příjmová nerovnost, hromadná doprava – všechny její údajné hodnoty mizí z okna, aby uvolnily místo hrubé a primitivní protibělošské nenávisti, která ji pohání.

Po Trumpově zvolení maska spadla ještě očividněji než během voleb samotných. SJWs vždycky promítají své smýšlení na své oponenty a americkou levici uvádí do pohybu nenávist k bělochům – tečka. Jiné cíle, ambice ani naděje nemá. Je to propast. A my s těmito lidmi nemáme nic společného.

Pro nás se má celá věc jinak. Rasa samozřejmě je skutečná, ale v určitém slova smyslu „bělošství“ skutečně lze považovat za sociální konstrukt. Vzpomeňte si na pojmy dnes označované za „problematické“ a spojované s bělošstvím – síla, moc, krása, schopnost utvářet vlastní osud, úspěch. Běloši konají a ostatní skupiny ne. V obyčejnosti každodenního

života i v našich nejdivočejších snech, v našem i jejich narativu, být bělochem znamená být dřičem, křížákem, objevitelem a dobyvatelem. My stavíme, tvoříme, my kráčíme směrem vzhůru.

A my také vidíme ústřední lež amerických rasových vztahů. Nevyužíváme ostatní skupiny. Nemáme z jejich přítomnosti žádný prospěch. To oni potřebují nás, ne naopak.

Vykořeněnému, konzumeristickému **poslednímu člověku**, který býval Evroameričanem, vnucují bělošství, nebo lépe řečeno identitu. Nikomu před ní nedovolí uniknout. Stojíme na prahu velkého dějinného předělu, kdy budou lidé stát před dvojí volbou: bojovat či uprchnout, přidat se nebo zemřít, postavit se na odpor... nebo stáhnout ocas mezi nohy.

V takovéto pozici se běloši ocitli. Před dvěma týdny bych možná řekl, že zvolení Donalda Trumpa trochu sníží tlak na bílé Američany. Dnes je ovšem jasné, že tato událost jen přilila olej do ohně nenávisi a hysterie, jíž čelíme.

Jako Evropanům nám přísluší jedinečná pozice v centru dějin. Jsme, jak si uvědomoval Hegel, ztělesněnou myšlenkou světových dějin. Nikdo nám nevyjádří obdiv, když prohrájeme s grácií. Nikdo neoplakává proti nám páchané zločiny. Pro nás je to jasné - zvítězit, nebo zemřít. To je jedinečné břímě bílého člověka: náš osud máme zcela ve vlastních rukou. A tak to má být, protože uvnitř nás, v krvi kolující v žilách dětí slunce spočívají zárodky velikosti.

K tomuto boji jsme byli povoláni. Nenarodili jsme se, abychom žili v hanbě, slabošství a ponížení. Nepřišli jsme na tento svět, abychom žebřili o morální povolení od jedněch z nejobdivnějších stvoření, které kdy naše planeta zrodila. Jsme tu proto, abychom to překročili - všechno. Protože taková je naše přirozenost.

Protože pro nás Evropany je návrat k velikosti a slávě jen návratem do normálu.

Sláva Trumpovi! Sláva našemu lidu! Sláva vítězství!

Ve skutečnosti nám tím ale otevírají dveře.

Můžeme si představit hypotetický scénář, kdy prezident Trump nebo někdo jiný dá polorozpadlou Ameriku trochu do kupy, a ta bude klopytat ještě pár desetiletí... kdy se okovaná bota zvedne z obličeje bílé Ameriky dost dlouho na to, aby se bárka tak tak udržela nad hladinou. Levice to však nemůže dovolit. Ochrana životního prostředí, práva dělníků, příjmová nerovnost, hromadná doprava - všechny její údajné hodnoty mizí z okna, aby uvolnilo místo hrubé a primitivní protibělošské nenávisi, která ji pohání.

Po Trumpově zvolení maska spadla ještě očividněji než během voleb samotných. *SJWs* vždycky promítají své smýšlení na své oponenty a americkou levici uvádí do pohybu nenávisť k bělochům - tečka. **Jiné cíle, ambice ani naděje nemá.** Je to propast. A my s těmito lidmi

nemáme nic společného.

Pro nás se má celá věc jinak. Rasa samozřejmě je skutečná, ale v určitém slova smyslu „bělošství“ skutečně lze považovat za sociální konstrukt. Vzpomeňte si na pojmy dnes označované za „problematické“ a spojované s bělošstvím – síla, moc, krása, schopnost utvářet vlastní osud, úspěch. Běloši konají a ostatní skupiny ne. V obyčejnosti každodenního života i v našich nejdívočejších snech, v našem i jejich narativu, být bělochem znamená být dříčem, křižákem, objevitelem a dobyvatelem. My stavíme, tvoříme, my kráčíme směrem vzhůru.

A my také vidíme ústřední lež amerických rasových vztahů. Nevyužíváme ostatní skupiny. Nemáme z jejich přítomnosti žádný prospěch. To ony potřebují nás, ne naopak.

Vykořeněnému, konzumeristickému **poslednímu člověku**, který býval Evroameričanem, vnucují bělošství, nebo lépe řečeno identitu. Nikomu před ní nedovolí uniknout. Stojíme na prahu velkého dějinného předělu, kdy budou lidé stát před dvojí volbou: bojovat či uprchnout, přidat se nebo zemřít, postavit se na odpor... nebo stáhnout ocas mezi nohy.

V takovéto pozici se běloši ocitli. Před dvěma týdny bych možná řekl, že zvolení Donalda Trumpa trochu sníží tlak na bílé Američany. **Dnes je ovšem jasné, že tato událost jen přilila olej do ohně nenávisit a hysterie, jíž čelíme.**

Jako Evropanům nám přísluší jedinečná pozice v centru dějin. Jsme, jak si uvědomoval Hegel, ztělesněnou pojmem světových dějin. Nikdo nám nevyjádří obdiv, když prohrajeme s grácií. Nikdo neoplakává proti nám páchané zločiny. **Pro nás je to jasné - zvítězit, nebo zemřít.** To je jedinečné břímě bílého člověka: náš osud máme zcela ve vlastních rukou. A tak to má být, protože uvnitř nás, v krvi, kolující v žilách dětí slunce, spočívají zárodky velikosti.

K tomuto boji jsme byli povoláni. Nenarodili jsme se, abychom žili v hanbě, slabošství a ponížení. Nepřišli jsme na tento svět, abychom žebrali o morální povolení od jedněch z nejdopudivějších stvoření, které kdy naše planeta zrodila. Jsme tu proto, abychom to překročili – všechno. Protože taková je naše přirozenost.

Protože pro nás Evropany je návrat k velikosti a slávě jen návratem k našemu normálu.

Sláva Trumpovi! Sláva našemu lidu! Sláva vítězství!

Přepis washingtonského projevu Richarda B. Spencera **Long live the Emperor!** vyšel na webu Radixjournal 21. listopadu 2016.

Přepis projevu Richarda Spencera z konference NPI Become Who We Are 2016 **Long Live the Emperor!** vyšel na webu Radixjournal 21. listopadu 2016.